

Nieuwe koers verdient lof

Gezien: Limburg Festival (17 tot en met 21/08).

Waar: diverse plaatsen in Midden-Limburg.

**cultuur
festivals in
Limburg**

door **Jos Prop**

Ze brachten de zon mee, de artiesten van het Limburg Festival. Pluvius werd op vakantie gestuurd. Maar blijkbaar had deze regen god iets vergeten wat hij op donderdagavond met donderend geraas nog even moest ophalen. De rest van de week werd het vernieuwde festival een feest van zon, water en theater. De Midden-Limburgse gemeenten konden zich geen betere promotie voor hun recreatieve waterrijke regio wensen. Ik heb het gebied tot in zijn haarvaten mogen ontdekken en heb weten van het samenspel tussen natuur en cultuur. Een geslonken aantal straattheateracts wordt nog steeds, als vanouds, gratis aangeboden. Maar voor het 'Theater Op Locatie', de verzamelaar die de nieuwe koers aanduidt, is de organisatie genoodzaakt een (schappelijke) entreprijs te vragen. Om de doodeenvoudige

reden dat de subsidiekranen niet meer stromen, maar druppelen. Externe geldschietters hebben duiten in de zak gedaan om die theatrale koerswijziging een kans van slagen te geven en in de slipstream daarvan hun eigen bedrijf te promoten. Na dertig jaar heeft de gemiddelde straatartiest nog slechts sporadisch een verrassing in de aanbieding. Waar ik overigens onmiddellijk aan moet toevoegen dat de openingsact van het festival (*Transports Exceptionnels* van het Franse gezelschap Compagnie Beau Geste), waarin een danser een duet opvoert met een graafmachine, me voor even in een wondertje liet geloven. Want de machine transformeerde in een levend wezen dat samen met de mens een beweeglijk, licht en impoosant spel speelde, vocaal begeleid door de goddelijke stem van Maria Callas. En dat alles bij zonsopgang, aan de boorden van de Maas. Kan het wonderlijker? Ook de uitgekende Italiaanse straattheaterparodie *Circus Ripopolo* misstaat op geen enkel festival. Hiermee pleziert men een groot en gemêleerd publiek. De verrassende boottochten ('Tom Cruise', wie verzint zo'n naam?) en fietsroutes, evenals de Opera-wandeling door Horn (wel oog blijven houden voor homogene kwaliteit) zijn publiek-vriendelijke en gevarieerde partjes van de tot vijf dagen gereduceerde theaterhappening. Ik was vooral benieuwd naar de aard en de kwaliteit van de toneelvoorstellingen in de tijdelijke theaterschuren en -loodsen. Mijn route-

De openingsvoorstelling *Transports Exceptionnels*.

foto **Franco Gori**

schema stond me acht voorstellingen toe. Drie daarvan presenteerden even zoveel uiteenlopende vormen van muzikaal entertainment. Eén behandelde de teloorgang van een dorp en dat de overige vier de menselijke relaties onder de loopnamen is in toneelland geen toevalligheid. Bij enkele binnenuitvoeringen bracht de buitenomgeving gevraagd toepasselijke dramaturgische accenten aan. Zoals tijdens de aangrijpende voorstelling *DRIFT* van Nanna Tieman op Kapittelsbos in Grathem. Zij gaf ingetogen en liefdevol haar lijf en woorden aan de overspelige Emma Bovary. Weifelend en twijfelend en diep ongelukkig zocht zij, evenals haar schepper, de schrijver Flau-

bert, naar de juiste woorden om te redden wat niet meer te redden viel. Voorafgaand aan het moment waarop zij zelfmoord moest gaan plegen, liep een zwarte kat onverstoord over de speelvloer. En in de seconden die volgden op haar bekendheid van overspel, kraaide een haan driemaal. Op zo'n momenten sluiten mythe, illusie en realiteit een onverwacht betekenisvol verband. En in het verre binnenland van Neer, waar de groep Het Grootte Hoofd domicilie had gekozen in een verlaten boerderij aan een grindplas, om ter plekke de relatie tussen een hunkerende boer en zijn nog feller hunkerende dochter te laten zien, zorgden de ganzen

voor een doorlopend geluidsdecor. Terwijl voor de stugge boer elk woord er een te veel was, gakten de beesten er lustig op los. Zulke gelukkige contrasten krijgen de makers er gratis bij. Overigens werd het acceptabele spel van de beide vertolkers, vader en dochter Witteman, ondergraven door een weinig theatrale, fantasieloze en fletse regie.

Een indrukwekkende theaterbelevenshotelde Karin Netten ons voor. In hevig geëxalteerd en fysiek spel werd het losmakingsproces tussen moeder en dochter Jelinek een pijnlijk intiem slagveld. Sober en gestileerd vormgegeven. Dat niet alle voorstellingen van een gelijkwaardig (hoog) niveau waren, kan door het aanstellen van een vaste groep selecteurs verholpen worden. En misschien kan ook theaterwerkplaats Het Huis van Bourgondië, naast Productiehuis Brabant, een vaste kweekvijver worden voor toekomstige locatievoorstellingen?

Twee muzikale performances verdienen een plaatsje in dit overzicht. In VOX gingen twee vrouwenstemmen met madrigaalachtige melodien vocaal in debat met gesampled en technisch gemengde geluiden. En het trio BOT heeft mij voor eens en altijd ingepeperd dat er niets bestaat dat niet als muziekinstrument gebruikt kan worden. Helemaal niets.

Het Limburg Festival is begonnen aan een weg die artistiek interessant is. Een beetje meer geld en de toekomst ziet er (weer) goed uit.